

El coratge al servei d'un pontificat

Benet XVI va tenir el valor de fer una necessària neteja a l'Església [La Vanguardia] En aquesta hora de balanç cal destacar un aspecte del pontificat de Benet XVI que alguns observadors ja van assenyalar des de primera hora. No preveien en cap moment un pontificat llarg com el del seu predecessor Joan Pau II, [...]

13 febrer, 2013 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Benet XVI va tenir el valor de fer una necessària neteja a l'Església

[La Vanguardia] En aquesta hora de balanç cal destacar un aspecte del pontificat de Benet XVI que alguns observadors ja van assenyalar des de primera hora. No preveien en cap moment un pontificat llarg com el del seu predecessor Joan Pau II, que va ser elegit amb 58

anys i va ocupar la seu de Pere durant gairebé 27 anys. Per a Benet XVI es preveia un pontificat no tan llarg –atesa l'edat de l'elegit–, un pontificat de continuïtat, tenint en compte l'estreta col·laboració durant molts lustres de Joseph Ratzinger amb el papa polonès, i un pontificat de purificació i de neteja.

Aquest va ser un dels objectius del pontificat del papa alemany, i l'ha dut a terme amb singular valor i coratge malgrat el seu caràcter tímid i sensible, el que li reconeixen tots els que l'han tractat de prop. Poques setmanes abans de ser elegit successor de Joan Pau II, al viacrucis del Divendres Sant del 2005, Joseph Ratzinger va dir: “Quantes vegades ens celebrem només a nosaltres mateixos sense adonar-nos d'Ell! Quantes vegades s'abusa i s'abusa de la seva Paraula!”. I, com apuntant a uns esdeveniments d'un futur pròxim, va afegir: “Quanta brutícia a l'Església i entre els que, pel seu sacerdoci, haurien d'estar completament lliurats a Ell!”.

Però a més, hi ha un altre text molt significatiu per interpretar el seu pontificat al llibre *Jesús de Natzaret*, que, com és ben sabut, va escriure quan ja era Papa, complint així una de les aspiracions de la seva vida: retirar-se a la seva Alemanya natal per escriure, especialment una obra sobre Jesucrist. No ho va poder fer, com desitjava, en les hores tranquil·les del seu recés al país natal, però va aconseguir fer-ho robant hores als seus compromisos com a Papa.

Al capítol dedicat a analitzar la imatge de la vinya, comentant l'afirmació de Jesús a l'Evangeli de Joan “Jo sóc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater”, Joseph Ratzinger va escriure aquestes paraules. “L'Església sempre necessita neteja. La necessita cada un en particular. El procés de neteja, dolorós i necessari, travessa tota la història, tota la vida dels homes que han volgut seguir Crist...” “Cal que sigui extirpada la grandesa dels homes i de les institucions; tot allò que s'hagi fet massa important és necessari que torni a la senzillesa i a la pobresa del Senyor mateix. Només per mitjà d'aquests processos de mortificació es manté i es renova la fertilitat”, afegia esprement la metàfora de l'Església com a cep i com a vinya del Senyor.

El Papa, en aquest llibre –que no era un acte oficial de magisteri però que reflectia els seus pensaments profunds– alertava que la “fusió entre fe i poder polític sempre té un preu: la fe es posa al servei del poder i ha de doblegar-se als seus criteris”. I es plantejava després una

pregunta clau: “Què ha aportat Jesús realment?” I contestava: “La resposta és molt senzilla: ens ha aportat a Déu. I, amb ell, la veritat sobre el nostre origen i el nostre destí; la fe, l'esperança i l'amor”.

Junt amb el procés de purificació de l'Església, el papa teòleg ha fet honor a la seva professió de mestre de la fe i ha estat un gran testimoni de Déu en la cultura actual, de la necessitat de Déu per fer un món més humà, més a mida de l'home. Ha treballat agosaradament per obrir un espai a la fe en la cultura secularitzada dels països occidentals. El que va ser el teòleg de confiança de Joan Pau II, arribat a la seu de Pere, ha assumit la resta de la secularitat. També aquí ha estat un pontificat de continuïtat amb el del seu predecessor, el Papa que va arribar de Polònia.

Al llibre entrevista de Benet XVI amb Joseph Ratzinger titulat *Llum del món: Una conversa amb Peter Seewald*. (Herder. Barcelona, 2010), el periodista li pregunta: “La majoria d'aquests incidents van passar fa dècades (es refereix als casos de pedofília). No obstant això, representen una càrrega especialment per al seu pontificat. Ha pensat vostè a renunciar? “Si el perill és gran no s'ha de defugir -respon el Papa-. Per això, certament, no és el moment de renunciar. Justament en un moment com aquest cal continuar ferm i afrontar la situació difícil. Aquesta és la meua concepció. Es pot renunciar en un moment serè, o quan ja no es pot més. Però no s'ha de fugir quan hi ha perill i dir: que ho faci un altre”.

“Per tant, pot pensar-se en una situació en què vostè consideri apropiada una renúncia del Papa?”, insisteix el periodista. “Sí -li va respondre Benet XVI-. Si el Papa arriba a reconèixer amb claredat que físicament, psíquicament i mentalment ja no pot amb l'encàrrec del seu ofici té el dret i, en certes circumstàncies, també el deure, de renunciar”. Ara ho ha complert.

Text: Mn. Jordi Piquer